

ת"פ 9910/03/22 - מדינת ישראל נגד עמיר אבו חמדה, אמיר זיאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 9910-03-22 מדינת ישראל נ' אבו
חמדה(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

המאשימה
מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איציק פרץ

נגד

הנאשמים

עמיר אבו חמדה

ע"י ב"כ עו"ד באסל פלאח

אמיר זיאן

ע"י ב"כ עו"ד עאדל דבאח

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון (שלא כלל הסכמה לעניין העונש), בעבירות של החזקת, נשיאת והובלת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא וסעיף 144 (ב) רישא וסיפא, בשילוב סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); וכן ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב) (1) ו-(2), בשילוב סעיף 29 לחוק העונשין.

2. יוער כי הנאשם 1 הודה בכתב אישום מתוקן לפני הנאשם 2, אשר הודה בשלב מאוחר יותר של המשפט בכתב אישום מתוקן שנוסחו היה שונה במעט. כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם 1 כולל פירוט עובדות המייחסות לנאשם 2 עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיף 12 לכתב האישום המתוקן בעניינו של נאשם 1). ואולם, מכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם 2 הושמטו עובדות אלו. לפיכך, בסקירת פרטי האישום המתוקן אתעלם מעובדות אלה.

3. בפתח כתב האישום המתוקן צוין כי הנאשמים הם חברים ומתגוררים בכפר ירכא; כי עודד אבו חמדה (להלן: **עודד**) הוא אביו של הנאשם 1; וכי ד"ח (להלן: **ד"ח**) הוא בן דודו של עודד ומתגורר בבית בן שתי קומות בכפר ג'וליס (להלן: **הבית**): בקומה הראשונה מתגוררות אמו ושתי אחיותיו של ד"ח, וביניהן ר"ח (להלן: **ר"ח**), ובקומה השנייה מתגוררים ד"ח, אשתו וארבעת ילדיהם.

על פי עובדות כתב האישום, כחודש עובר לאירוע המפורט בכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התגלע סכסוך בין עודד לד"ח, ובהמשך - עודד סיפר על הסכסוך לנאשם 1. בעקבות הסכסוך, עובר ליום 5.2.2022, החליט הנאשם 1 לירות לעבר ביתו של ד"ח וזאת במטרה להפחידו. לצורך מימוש החלטתו, פירק הנאשם 1 את שתי לוחיות הזיהוי של רכב מסוג טויוטה קורולה כסופה מספר רישוי 76-245-59 (להלן: **הרכב**) שבבעלותו, והניח במושב האחורי ברכב, וכן כיסה את פניו על מנת למנוע את זיהויו.

ביום 5.2.2022 עובר לשעה 3:05 נפגשו הנאשמים ביישוב ירכא לצורך מימוש החלטתו של הנאשם 1, ונסעו ברכב לכפר ג'וליס, כאשר הנאשם 2 נוהג ברכב והנאשם 1 יושב במושב הקדמי ליד הנהג. במהלך הנסיעה נשאו והובילו הנאשמים בצוותא חדא בלא רשות על פי דין, אקדח שחור שסיווגו אינו ידוע למאשימה בקוטר 9 מ"מ, שתי מחסניות תואמות ובתוכן כדורים בקוטר 9 מ"מ.

בהמשך לאמור, בהגיע הנאשמים סמוך לבית, ולצורך מימוש ההחלטה, הנאשם 2 עצר את הרכב מול שער הכניסה לבית ואז הנאשם 1 יצא מהרכב וירה עשרות יריות אל עבר רכבו של ד"ח מסוג ב.מ.וו (להלן: **רכב הב.מ.וו**), וכן אל עבר ביתו של ד"ח - כל זאת שלא כדין, באזור מגורים, ובאופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם. במהלך הירי התרוקנה מחסנית, ואז הנאשם 1 הוציאה, הכניס את המחסנית השנייה לאקדח, והמשיך לירות אל עבר רכב הב.מ.וו והבית, בו שהו בני המשפחה. באותה שעה, ולמשמע הירי, ר"ח יצאה מפתח הבית, צעקה וקיללה את הנאשם 1, ובתגובה ירה הנאשם 1 לעבר רכבה של ר"ח מסוג פולקסווגן (להלן: **רכב הפולקסווגן**), כל זאת שלא כדין, באזור מגורים, ובאופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם.

כתב האישום המתוקן ממשיך ומתאר כי באותו מועד, היו השוטרים מ"ס וא"א בניידת משטרתית בכפר ירכא והבחינו ברכב נטול לוחיות הזיהוי מחנה בבית משפחת דודו של הנאשם 1.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים רכב הב.מ.וו ורכב הפולקסווגן ניזוקו כתוצאה מהירי. הנזק שנגרם לרכב הב.מ.וו הוערך בסך 36,129 ₪, והנזק שנגרם לרכב הפולקסווגן הוערך בסכום של 25,109 ₪. כמו כן, נגרמה פגיעה לקירות הבית.

4. כתב האישום כלל בקשה לחילוט הרכב שבבעלות הנאשם 1, בהודעה שהוגשה ביום 28.2.2023 הסכים הנאשם 1 לבקשת החילוט. לפיכך, יש להורות על חילוט הרכב.

5. הודאת הנאשם 1 בכתב האישום המתוקן באה לפני תחילת שמיעת הראיות (בישיבת יום 20.9.2022); ואילו הודאת הנאשם 2 באה לאחר שהתקיימה ישיבה אחת בה נשמעו מספר עדים מצומצם. ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה ביום 13.2.2023 לאחר שבפני בית המשפט הונחו תסקירים מטעם שירות המבחן, שהגשתם היא בגדר חובה שבדין לאור גילם של הנאשמים.

תסקירי שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1

6. שירות המבחן סקר את נסיבותיו של הנאשם 1 (להלן בפרק זה - **הנאשם**) ואת מצבו האישי והמשפחתי. בין היתר צוין כי הנאשם בן 19, רווק, ללא עבר פלילי, עובר למעצרו התגורר בבית הוריו והספיק לשרת בצבא למשך 4 חודשים. צוין כי בין הנאשם לבני משפחתו מערכת יחסים תקינה וחיובית וכי השלים 12 שנות לימוד בפנימייה.

7. שירות המבחן ציין כי עוד במסגרת תסקיר המעצר שהוגש עלו סימני שאלה סביב קשריו החברתיים ונגישותו של הנאשם לכלי נשק. כן הובאה התרשמות אודות קיומן של עמדות אנטי סוציאליות, מאפייני התנהלות אלימים וקשיי יסות. בהתבסס על כך העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד.

8. שירות המבחן ציין כי הנאשם שיתף שאינו מתקשה עם תנאי מעצרו, וכי לפני תקופה קצרה הועבר לבית מעצר אחר - שם היה מעורב בתגרה עם אחד העצורים. שירות המבחן דיווח בתסקיר כי בהתייחסותו של הנאשם למעורבותו בעבירות מושא האישום, הוא אמנם הודה, אך נקט גישה הנותנת לגיטימציה למעשיו, התקשה לגלות חרטה ולהתחבר לנזק שנגרם, ואף גילה חיבור לרווח שנגרם לו כתוצאה ממעשיו, כשטען כי לאחר אירוע הירי המתלונן נמנע מלפגוע באביו ונזהר ממנו. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי התגלע סכסוך בין אביו לבין המתלונן על רקע ענייני עבודה, ולדבריו ניסיונות לפתור את הסכסוך בצורה אדפטיבית לא צלחו, ולכן כדי "להחזיר את כבוד אביו", פעל כמתואר בכתב האישום. הנאשם תיאר חיבור לכלי הנשק. לשיטתו - באמצעות הנשק הוא יכול להחזיר לעצמו את תחושת השליטה במצבים בהם הוא חווה אובדן ביטחון.

9. שירות המבחן העריך כי הנאשם הינו בעל מאפיינים אישיותיים אלימים, מחזיק בעמדות אנטי סוציאליות, ומתקשה במתן אמון בגורמי הסמכות והחוק. כן התרשם שירות המבחן מסף תסכול נמוך, מקושי לגלות אמפטיה לנפגעי מעשיו, ומנטייה לראות באלומות כדרך לפתרון בעיות - ללא יכולת להפעיל שיקול דעת בוגר ואחראי. שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי לא מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם, וכי גם במסגרת מעצרו הוא נוטה להתנהלות אגרסיבית ובעייתית.

10. בסיכום הדברים, שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון משמעותית להישנות מקרים דומים בעתיד וכי הפרוגנוזה השיקומית נמוכה. על כן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2

11. בתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם 2 (להלן בפרק זה - **הנאשם**), סקר שירות המבחן את תולדות חייו של הנאשם ואת מצבו האישי והמשפחתי. צוין כי הנאשם כבן 20, רווק, ללא עבר פלילי, ועובר למעצרו התגורר בבית הוריו והספיק לשרת בצבא בתפקיד לוחם לתקופה של שנה ו-8 חודשים. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן מארג משפחתי קרוב ותומך, סיפר כי משפחתו מסורתית, וכי התפתח במסגרת ששמרה על גבולות חיצוניים נוקשים. הנאשם השלים 12

עמוד 3

שנות לימוד, ועם תום לימודיו עבד בעבודות עפר עד לגיוסו לצבא. הנאשם שיתף כי בשנת 2020, בעקבות חיסון קורונה, הוא סבל מבעיות לב והיה במעקב רפואי, וכי כיום הוא נמצא בליווי לפי הצורך וחש לחץ נפשי כתוצאה ממצבו.

12. שירות המבחן הפנה להערכות שניתנה במסגרת תסקיר המעצר, שם צוין בין היתר כי הנאשם הצליח לשמור על יציבות במרבית מישורי חייו, כי חש רתיעה מהמעצר, וכי ניכר שגילה יכולת התבוננות על התנהלותו וחש בושה ואכזבה עצמית. עם זאת, צוין כי הנאשם נגרר לדמויות שוליות בסביבת מגוריו, מתקשה לגלות אסרטיביות, ומתקשה בזיהוי מצבי סיכון. חרף זאת, על רקע המתיחות בין הניצים, סבר שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם הייתה בינונית גבוהה לצרכי שקילת חלופת מעצר.

13. הנאשם התייחס לעבירות מושא האישום, לפי דבריו הוא התבקש על ידי הנאשם 1 להתלוות אליו לנסיעה כשהתחלה לא שיתף אותו במטרת הנסיעה ובכוונותיו. לדבריו, כאשר הגיעו לתחנת הדלק, ביקש ממנו הנאשם 1 לנהוג במקומו, מסיבות שאין ידועות לו, ורק בכניסה לכפר ג'וליס ידע מהנאשם 1 על תכנונו. לדבריו, רצה לחזור ולהימנע מהתערבות באירוע, אך אמירותיו של הנאשם 1 "הפעילו" אותו והוא החליט להתערב באירוע בכדי לשמור על תדמיתו בעיני הנאשם 1 ובפני קבוצת השווים. הנאשם ציין כי הוא נשאר ברכב עד שהנאשם 1 סיים את מעשיו, ושב עמו לכפרם.

14. שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא עמדות שאינן נותנות לגיטימציה לשימוש באלימות ככלי לפתרון מצבי קונפליקט, אך בהתייחסותו בלטה עמדה קורבנית מצמצמת והשלכתית על שותפו לביצוע העבירות - הנאשם 1. הנאשם שיתף בחווית מעצר מורכבת שכוללת אלימות פיזית ונפשית מצד עצורים אחרים.

15. שירות המבחן העריך כי הנאשם גדל בתנאים בהם לא חווה התנסויות וחוויות מאתגרות, דבר שפגע בגיבוש זהות עצמאית ונפרדת מבני המשפחה. עוד צוין כי כיום הנאשם מנסה לבדוק גבולות ולגבש זהות גברית נפרדת ועצמאית בצורה פוגענית וכוחנית דרך חיבור לחברה שולית והתנהלות פורצת גבול. שירות המבחן התרשם כי מעשי הנאשם היו אימפולסיביים ולא שקולים, וכי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו.

16. שירות המבחן סיכם כי קיים סיכון משמעותי להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד ועל כן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינו של הנאשם.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

המאשימה

17. המאשימה הגישה טיעון כתוב והוסיפה וטענה בעל פה.

18. בטיעוניה, ציינה המאשימה את הערכים המוגנים בעבירות הנשק ואת החומרה שיש להועיד לעבירות אלו, וכן הדגישה את מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נשק, תוך הפנייה לפסיקה ולתיקון 140 לחוק העונשין.

19. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירות - המאשימה טענה כי האירוע מושא האישום היה מתוכנן, וכי הנאשם 1 הכין את רכבו לצורך ביצוע העבירות ואף כיסה את פניו כדי למנוע את זיהויו. כן צוין כי הנאשמים נפגשו בירכא עובר לנסיעתם לביתו של ד"ח. המאשימה ציינה את הנזק שנגרם לשני הרכבים ולקירות הבית, ואת פוטנציאל הנזק הגבוה לאור שהותם של אנשים בתוך הבית והמשך הירי לעבר הבית אף כאשר המתלוננת ר"ח יצאה מפתח הבית. המאשימה טענה כי הנאשמים בחרו לפתור סכסוך באמצעים אלימים תוך סיכון חיי אדם ופגיעה ברכוש, מה שמעיד על התנהגות עבריינית ומסוכנות גבוהה.

20. לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה נע בין 4 ל-6 שנות מאסר, לצד ענישה נלווית. המאשימה טענה כי בהתאם לתיקון 140 לחוק העונשין, אין להטיל על הנאשמים עונש פחות מרבע העונש המרבי הקבוע בצדן של העבירות.

21. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המאשימה הפנתה לכך ששני הנאשמים הודו, אם כי הנאשם 2 הודה לאחר שהוחל בשמיעת הראיות בעניינו. כן נטען כי אמנם המדובר בשני נאשמים צעירים ונעדרי עבר פלילי, אך אין המדובר בקטינים. המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן שהוכנו בעניינם של הנאשמים. לגבי נאשם 1 צוין כי אמנם הוא הודה בכתב האישום, אך נקט בגישה הנותנת לגיטימציה למעשיו; שירות המבחן התרשם כי הוא בעל מאפיינים אישיותיים אלימים, וכי קיימת רמת סיכון משמעותית להישנות עבירות דומות. לגבי הנאשם 2 צוין כי הוא ביטא עמדה קורבנית, והתקשה לקחת אחריות, ומעשיו נבעו מחיבור לחברה שולית וצורך בהפגנת גבריות. כן צוין כי גם לגבי נאשם זה העריך שירות המבחן כי קיים סיכון משמעותי להתנהגות עוברת חוק בעתיד.

22. לסיכום, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים עונש ברף הבינוני תחתון של המתחם הנטען, לצד מאסר על תנאי, קנס משמעותי ופיצוי למתלוננים.

הנאשם 1

23. הסנגור התייחס לנסיבות המקרה ולפסיקה שהגישה המאשימה לעניין קביעת המתחם, וטען כי המאשימה הפנתה לפסיקה מחמירה יותר, וכי המתחם במקרה שלפנינו צריך להתחיל מ-20 חודשי מאסר בפועל. הסנגור הפנה לפסיקה שלדידו תומכת בעמדתו.

24. בהתייחסו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הסנגור הדגיש כי הנאשם 1 (להלן בפרק זה - **הנאשם**) צעיר, ביצע את העבירות כמה ימים לפני הגיעו לגיל 19, במהלך שירותו הצבאי, וכי אין לחובתו הרשעות קודמות. הסנגור ביקש שלא להתייחס לתסקיר שירות המבחן כתסקיר שלילי שכן לדבריו אין בתסקיר אמירות חד משמעיות כלפי הנאשם, אלא רק העדר המלצה טיפולית בעניינו. על כן, ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם

הנטען.

25. הסנגור הגיש מספר מסמכים הכוללים המלצות חיוביות על הנאשם (סומנו טנ/1), שעיקרם יובא להלן במרוכז. יצוין כי המסמכים נכתבו על ידי גורמים שונים המכירים את הנאשם ובני משפחה הנאשם, גורמים מטעם כפר הנוער בו למד ותנועת הנוער בה התנדב. במסמכים שהוגשו צוינו דברים אלו:

(-) כי בני משפחת הנאשם הם אנשים חיוביים, נורמטיביים ומכובדים, שתרמו לחברה הדרוזית, וכי הם יעשו הכל למען שיקומו של הנאשם.

(-) כי הנאשם למד בכפר הנוער החקלאי כדורי משנת 2017 עד שנת 2020, נרתם תמיד לעזרה, ניחן בערכים ותכונות אופי טובות, וגדל בבית תומך ומחנך לערכי יסוד. הומלץ ליתן לנאשם הזדמנות לשיקום ולחזרה לדרך הישר.

(-) כי הנאשם היה חבר בתנועות נוער והתנדב בפעילות מטעם המועצה. כן צוין כי הנאשם היה חניך אחראי, נדיב ותורם למען הקהילה; סיים קורס מדריך צעיר בהצטיינות, וביצע את תפקידו בהצלחה רבה ובמקצועיות.

26. בדברו לפניו ביקש הנאשם סליחה מבני משפחת המתלון, אמר כי הוא פועל למען שיקומו במסגרת מעצרו, וציין כי הוא מבין את חומרת העניין.

הנאשם 2

27. הסנגור הגיש טיעון כתוב והוסיף וטען בעל פה.

28. הסנגור התייחס לנסיבות ביצוע העבירות וטען כי לא קדם להן תכנון, כי בוצעו ללא כל תחכום, כי לא נגרם נזק לרכוש או לאדם, ולטענתו מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית נמוכה. הסנגור טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-20 חודשי מאסר בפועל. הסנגור הפנה לפסיקה שלדידו תומכת בעמדתו.

29. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הסנגור טען כי הנאשם 2 (להלן בפרק זה - **הנאשם**) צעיר נורמטיבי שאין לחובתו הרשעות קודמות; כי הנאשם הודה בכתב האישום; וכי הוא מתחרט על מעשיו. הסנגור ציין כי הנאשם היה עתיד להתחתן בחודש אוקטובר ובעקבות המעצר המועד נדחה. כן צוין כי בעקבות מעצרו נגרמה פגיעה לבני משפחתו אשר היו תלויים בו מבחינה כלכלית. כמו כן הפנה הסנגור לכך שהנאשם שוהה במעצר עד תום ההליכים וכי חלפה כשנה מביצוע העבירה.

30. הסנגור התייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן לגבי כך שהנאשם משליך את מעשיו על הנאשם 1, וטען כי

הנאשם ניסה להסביר לשירות המבחן כי מדובר באחריות הדדית - אך הוא אינו חוזר בו מהודייתו. הסנגור ציין כי כעולה מכתב האישום, הנאשם לא היה הדומיננטי בביצוע העבירות, ולאור הרקע לסכסוך שקשור לנאשם 1, גם לא היה מעורב בתכנון. על כן ביקש הסנגור לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום, להקל עם הנאשם ולהסתפק בתקופת מעצרו, על מנת לאפשר לו לשוב למוטב.

31. הסנגור הגיש מספר מסמכים הכוללים המלצות חיוביות על הנאשם (טנ/א2), שעיקרם יובא להלן במרוכז. המסמכים נכתבו על ידי גורמים שונים המכירים את בני משפחת הנאשם, גורמים מטעם מוסדות הלימוד בהם התחנך הנאשם, וחבריו לשירות הצבאי. להלן עיקר האמור במסמכים:

(-) כי משפחת הנאשם היא אצילה ומכובדת, שוחרת שלום, בעלת אופי דתי, מסורה לערכים חיוביים, בניה מטובי האנשים ביישוב, ומשרתת את המדינה בצבא ובזרועות הביטחון.

(-) כי הנאשם אדם חיובי, בעל מוטיבציה חברתית גבוהה, ערכי, היה אהוב על המורים והתלמידים, אדיב וחרוץ, ללא בעיות התנהגות או משמעת.

(-) כי הנאשם חייל בשירות סדיר, חייל למופת, ביצע תפקידו על הצד הטוב ביותר; שירת בהנדסה קרבית, וכיום משרת במרפאה צבאית; עבר צנתור בלבו, ושואף לחיים מוצלחים וישרים.

(-) כי הנאשם חרוץ, אינטליגנט, טוב לב ואהוב, מוכן לעבוד קשה להשגת מטרותיו, אדיב ובעל כבוד לאחרים.

(-) הוגש מכתב ממחלקת הרווחה בירכא, מיום 8.1.2022, בו צוין כי המשפחה משולבת בטיפול משפחתי בעקבות מעצר הנאשם.

32. הסנגור טען כי בין משפחת הנאשם למשפחת המתלון נערכה סולחה, כמו כן הוגשה הצהרה מטעם נפגע עבירה מיום 5.2.2023 (טנ/2) בה צוין דבר קיום הסולחה וכי המתלון סלח לנאשם ומבקש להקל עמו. נוסף לכך, צורף מסמך החתום על ידי 3 עדים להסכם הסולחה.

יצוין כי המסמכים התקבל כראיה בכפוף למתן אפשרות למאשימה להתייחס לאמור בהם לאחר פניה למתלוננים (ראו החלטתי בפרוטוקול מיום 13.2.2023). ביום 16.2.2023 הגישה המאשימה התייחסותה בה ציינה כי משיחה עם המתלון הלה אישר כי נערכה סולחה בינו לבין הנאשם 2, וכי אכן המסמך שהוגש נחתם על ידו ועל ידי מכובדים נוספים. המאשימה טענה כי בכל מקרה בהתאם לפסיקה אין לתת משקל לסולחה.

33. בדברו לפניי ציין הנאשם כי הוא מצטער על מעשיו כי הוא מבקש להתחיל מחדש. כן ציין הנאשם כי הוא שירת בצה"ל בהנדסה קרבית, וכי הוא משתתף בשתי קבוצות טיפוליות במסגרת מעצרו.

מתחם העונש ההולם

34. כידוע, גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (סעיף 40ג' לחוק העונשין). בתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש, עליו לעשות כן בהתאם לעקרון המנחה, כלומר קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לצורך קביעת המתחם, בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

35. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות הנשק ובכלל הזה העבירה של ירי מנשק - ברורים. ענינם הגנה על שלום הציבור וביטחון האיש, זאת בזיקה לפוטנציאל הקטלני שטמון בהחזקת נשק והשימוש בו שלא כדין. כאשר המדובר בירי מנשק חם, הרי הסיכון מתעצם. בית המשפט העליון שב ועמד פעם אחר פעם על חומרתן של עבירות הנשק, המסכנות את שלום הציבור ומביאות לפגיעות בגוף ובנפש (ע"פ 579/22 **מדינת ישראל נ' טחאניה**, פסקה 15 (13.6.2022)). יריות נשמעות במרחב הציבורי חדשים לבקרים, דבר שמחדד את המציאות העגומה של ריבוי החזקת הנשק, נשיאותו והשימוש בו. מציאות זו שומה עלינו לשנות על ידי ענישה הולמת.

36. בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.2.2021) עמד בית המשפט העליון על עבירות הנשק והמציאות העגומה שהן מייצרות:

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד.... על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק. [...] הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העבריינים עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק".

על רק מציאות זו, התייחס בית המשפט העליון לצורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק (ראו בין היתר ע"פ

4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 15-16 (5.11.2019); ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל (24.2.2021); ע"פ 4207/21 נורי נ' מדינת ישראל (28.7.2021); ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה (23.1.2022); ע"פ 8869/21 מדינת ישראל נ' קואסמה (13.3.2022).

37. גם המחוקק נתן את דעתו לצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק. במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938), הוסף סעיף 144(ז) לחוק העונשין, שבו נקבע כלהלן:

"הורשע אדם בעבירה לפי סעיף קטן (א) רישה, (ב) רישה, (ב2) או (ב3) רישה, לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; עונש מאסר לפי סעיף קטן זה לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי".

38. הנאשמים הורשעו בעבירה של ירי מנשק חם וכן בעבירה של נשיאת והובלת נשק. העונש המרבי בגין העבירה של נשיאת והובלת נשק זו הינו 10 שנות מאסר (120 חודשים). משכך, ובהתאם לתיקון 140 לחוק העונשין, על העונש שיוטל על הנאשמים בגין ביצוע עבירה זו להיות לא פחות מרבע מהעונש המרבי - היינו 30 חודשי מאסר. עם זאת, בפסיקה נקבע כי בעבירות בהן קיים עונש מאסר מזערי, ניתן להטילו בחלקו גם כעונש מאסר על תנאי בנוסף למאסר בפועל, וזאת על פי שיקול דעתו של בית המשפט (ע"פ 1867/00 מדינת ישראל נ' גוטמן, פ"ד נד(3) 145 (2000); ע"פ 4528/13 חלווה נ' מדינת ישראל (22.9.2014); ע"פ 6662/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.3.2015)).

39. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

(-) הרקע לביצוע העבירה צובע את המקרה בצבעים של חומרה. כמתואר בכתב האישום, העבירות בוצעו על רקע סכסוך שנתגלע בין אביו של הנאשם 1 לבין המתלון. לדאבון הלב, במקום לפנות לאפיקים נורמטיביים לפתרון המחלוקת, בחר הנאשם 1, לפתור את המחלוקת בדרך אלימה ומסוכנת שנועדה להלך אימים על המתלון ובני משפחתו ולסכן את חייהם באופן ממשי. כך, הוא הצטייד בנשק והגיע אל בית המתלון ומשפחתו כדי "לסגור עמו חשבון". אמנם, הסכסוך לא נגע לנאשם 2, אך הנאשם 2 הצטרף לנאשם 1 ועשה פעולות ממשיות על מנת לאפשר לנאשם 1 לבצע את המעשים.

(-) התכנון שקדם לביצוע העבירה. מן העובדות עולה כי הנאשם 1 ביצע פעולות מקדימות לתכנון העבירות. עובר לביצוע הירי הנאשם 1 פירק את שתי לוחיות הזיהוי של רכבו על מנת למנוע את זיהוי וכיסה את פניו. בהמשך, ולצורך מימוש תכניתו, הנאשם 1 פגש את הנאשם 2, ושניהם נסעו ברכבו של הנאשם 1 לביתם של המתלונים, כשהם מצוידים מבעוד מועד באקדח ובשתי מחסניות תואמות. פעולות תכנון בוצעו גם במהלך הנסיעה אל בית המתלון. בשלב מסוים הנאשמים התחלפו ביניהם, כך שנאשם 2 ינהג ברכב, על מנת שנאשם 1 יהיה "פנוי" לצאת מהרכב בהגיעם לבית המתלונים, לממש את התכנית ולירות לעבר הבית. לפי המתואר בכתב האישום, נראה כי התכנון לביצוע העבירות היה מנת חלקו של הנאשם 1 בעיקר, אך לא ניתן לייחס לנאשם 2 תכנון משמעותי. מכאן, ניתן גם לומר כי חלקו היחסי של

הנאשם בביצוע העבירה, היה רב יותר מנאשם 1, וניתן אף להסיק ממכלול הנסיבות כי לנאשם 1 הייתה השפעה על הנאשם 2.

(-) התנהלותו של הנאשם 1 בעיצומו של אירוע הירי, אף היא צובעת את הנסיבות בחומרה יתרה. כאשר הנאשם 1 הגיע לקרבת בית משפית המתלונן, הוא "רוקן" מחסנית. אך הוא לא הרפה. כאשר נגמרה התחמושת, הכניס מחסנית נוספת לאקדח, והמשיך במסע הירי. הנאשם 1 אף הרהיב עוז, וכאשר המתלוננת (ר"ח) יצאה מפתח הבית, לא הפסיק את הירי, וירה לעבר רכבה. הנאשם 2 הורשע מתוקף אחריותו ההדדית למעשיו של נאשם 1, אך הוא לא ביצע את הירי אלא נהג ברכב והוביל את הנאשם למקום ביצוע הירי.

(-) הנזק שנגרם בפועל ובכח. למרבה המזל לא אונתה פגיעה בגופם של המתלונן ובני ביתו, והנזק התמצה בפגיעה ברכוש. עם זאת, הפגיעה ברכוש הייתה ממשית והנזק שנגרם הוא רב - שני רכבים ניזוקו באופן משמעותי וכן נגרם נזק לקירות הבית. מובן כי אין להתעלם מהבהלה ותחושות הפחד שאחזו בבני משפחות המתלונן נוכח מעשיהם של הנאשמים. נדבך חשוב בהקשר לנזק שהוא הנזק הפוטנציאלי. נשיאת נשק והובלתו יוצרת סיכון ממשי לחיי אדם, לא כל שכן כאשר נעשה שימוש בנשק. נזכיר כי הנאשמים הורשעו בעבירות של ירי מנשק חם באזור מגורים וכי הירי גרם לסיכון חיי אדם. הסיכון במקרה זה היה מוחשי וממשי, בשים לב להתנהגות הנאשם 1 בעת ביצוע הירי.

40. כאמור, כל אחד מן הנאשמים הורשע בשתי עבירות נשק: נשיאת והובלת נשק וירי מנשק חם. לגבי העבירה של נשיאת והובלת נשק, בפסק הדין שנין בע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.9.2022) (להלן: עניין **פלוני**) נקבע על ידי בית המשפט העליון כי ברגיל מתחם העונש שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין עבירה של נשיאת בלתי חוקית של נשק במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל (עניין **פלוני**, פסקה 16). יודגש כי העונש הקבוע לצדה של עבירת נשיאת נשק (לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין) עומד על 10 שנות מאסר, ואילו העונש הקבוע לצד העבירה של ירי מנשק חם עומד על 5 שנות מאסר. הענישה בגין ירי מנשק חם במקום מגורים הוחמרה בשנת 2018 משנת מאסר אחת לחמש שנות מאסר, זאת לאור החומרה היתרה הגלומה בעבירה זו. בהקשר לכך צוין כי "**מעבירה של ירי בנשק חם בסביבת מגורים [...] נשקפת חומרה יתרה. היא עלולה לגרום לנזק כבד לחיים, לגוף ולרכוש לעוברי אורח וליושבים בבתיים. לכן מתחייבת ענישה מחמירה בגינה...**" (ע"פ 3169/21 **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (21.6.2021) (להלן: עניין **אגבאריה**)).

41. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - כל אחד מן הצדדים הפנה לפסיקה אשר לטענתו תומכת בעמדתו העונשית. אינני רואה לסקור את כל פסקי הדין שהגישו הצדדים, שחלקם הולם את המקרה וחלקם לא. אסתפק בהפניה למספר פסקי דין ואזכיר כי לעולם יש לתת את הדעת לשוני בנסיבות כל מקרה.

(-) ע"פ 8322/21 **דחלה נ' מדינת ישראל** (13.4.2022) - הרשעה בעבירות של נשיאת והובלת נשק וירי מנשק חם באזור מגורים; הנאשם ביצע ירי סמוך לבית משפחה עמה היה מסוכסך; בוצע אחריו מרדף והוא נמלט וזרק את הנשק בין השיחים; צעיר, ללא עבר פלילי; נגזרו עליו 3 שנות מאסר; הערעור על חומרת העונש נדחה.

(-) ע"פ 2477/14 זבידאת נ' מדינת ישראל (17.9.2015) - אחד הנאשמים הורשע בעבירות נשק, מעשה פזיזות ורשלנות בנשק, והיזק בזדון; הגיע עם נאשם אחר (שלו היה סכסוך עם המתלונן) לבית המתלונן עם אקדח; הנאשמים ירו 10 כדורים לעבר בית המתלונן בעוד המתלונן ובני משפחתו בבית; הנאשם צעיר ללא עבר פלילי; נגזרו עליו 48 חודשי מאסר; הערעור על חומרת העונש נדחה.

(-) ע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי (2.7.2020) - הנאשם הורשע בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם באזור מגורים; הנאשם ירה 2 יריות באזור מגורים ועזב את המקום; לנאשם 4 הרשעות קודמות; נגזרו עליו 27 חודשי מאסר; בית המשפט העליון החמיר את העונש ל-36 חודשי מאסר.

(-) וראו גם עניין אגבאריה, שם נקבע כלהלן, לגבי ענישה בעבירות של ירי מנשק חם:

"בהתאם לכך, נוקט בית משפט זה מדיניות ענישה הכוללת עונשי מאסר ממושכים בפועל בגין עבירות ירי בנשק במקום מגורים כבעניינו. כך למשל בע"פ 1427/21 שוויקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.5.2021) נדחה ערעורו של מי שירה באוויר באזור מגורים 17 כדורים לפחות, ושנגזר עליו עונש של 37 חודשי מאסר בפועל; ובע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי [פורסם בנבו] (2.7.2020) החמיר בית משפט זה את עונשו של המשיב מ-27 ל-36 חודשי מאסר בפועל בגין ירי של שני כדורים באזור מגורים. אף במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות נשיאת נשק והחזקתו או בעבירת ירי מנשק חם, ולא בירי לעבר מקום מגורים, העונשים הרווחים גבוהים מאלה שהוטלו על המשיבים: בע"פ 1059/21 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.4.2021) דחה בית משפט זה את ערעורו של מי שהורשע בעבירות החזקת נשק ואביזר תחמושת, ירי מנשק חם שלא כדין (סמוך לביתו של המתלונן), איומים והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, ונגזרו עליו 42 חודשי מאסר בפועל; ובעניין חלייחל דחה בית משפט זה ערעור שבו עונשו של המערער, שהורשע בעבירות הובלה ונשיאה של נשק, הועמד על 36 חודשי מאסר".

42. אמנם שני הנאשמים הורשעו באותן עבירות, אך כפי שפורט בסקירת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נראה כי קיים שוני בחלקו של כל אחד מהם. ניכר כי חלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירות היה משמעותי יותר והוא אף היה ההוגה, היוזם והדוחף לביצוע העבירות. מזכיר גם כי הרקע לביצוע העבירות מחלוקת בין אביו של הנאשם 1 לבין המתלונן. בנסיבות אלו, אני סבור שיש לקבוע מתחם עונש שונה לכל אחד מן הנאשמים.

43. לאור השיקולים שפורטו לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה כולל מאסר בפועל שנע בין 36 ל-48 חודשי מאסר בפועל לגבי הנאשם 1; ואילו לגבי הנאשם 2 - מאסר בפועל שנע בין 30 עד 40 חודשים. המתחמים כוללים גם מאסר על תנאי ופיצוי. נוכח עונשי המאסר שהוטלו על הנאשמים וההחלטה על חילוט רכבו של הנאשם 1, לא ראיתי לכלול רכיב של קנס במתחמים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

44. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במקרה שלפנינו, שקלתי את השיקולים הבאים:

(-) שני הנאשמים צעירים: הנאשם 1 כבן 20 והנאשם 2 כבן 21 וחצי; לשני הנאשמים אין הרשעות קודמות; ובזמן ביצוע העבירות שניהם היו חיילים בשירות חובה. מובן כי עונש מאסר לראשונה בחיים אינו פשוט וייתן את אותותיו על המשך חייהם של הנאשמים, כמו גם על בני משפחותיהם. בכך יש כמובן להתחשב, אך יש להתייחס לתמונה המלאה מעבר לשיקולים האינדיבידואלים של הנאשמים.

(-) מתסקירי שירות המבחן שהוכנו בעניינם של הנאשמים וכן מהראיות שהוגשו במסגרת טיעוניהם לעונש, עולה כי שניהם גדלו במשפחות נורמטיביות, שומרות חוק, ושניהם התגייסו לצבא.

בהתבסס על האמור בתסקירי שירותי המבחן, נראה כי קיימת מובחנות בין הנאשמים. אמת, שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת משני הנאשמים הינה משמעותית, ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינם. ואולם, לגבי נאשם 2 עולה תמונה קצת יותר חיובית. שירות המבחן ציין כי הנאשם 2 הצליח לשמור על יציבות במרבית מישורי חייו, חש רתיעה מהמעצר, גילה יכולת התבוננות על התנהלותו, וחש בושה ואכזבה עצמית.

לעומת זאת, התמונה לגבי הנאשם 1 - מדאיגה. בתסקיר צוין כי הנאשם 1 בעל מאפיינים אישיותיים אלימים, מחזיק בעמדות אנטי סוציאליות, נוטה לראות באלימות כדרך לפתרון בעיות, וגם במסגרת מעצרו הוא נוטה להתנהלות אגרסיבית ובעייתית. חמור מכך, הנאשם 1 לא מפנים את חומרת התנהלותו ואף מצדיק את המעשה; לתפיסתו השימוש בנשק הביא לפתרון הסכסוך.

(-) בעוד שבין הנאשם 2 לבין המתלונן נערכה "סולחה", לא הוצג הסכם שכזה בין הנאשם 1 לבין המתלונן ובני משפחתו. הסכם סולחה בין ניצים הוא שיקול להקלה בעונשו של נאשם, אולם אין הוא בגדר שיקול מכריע. אמנם הסכם סולחה הוא פרקטיקה חברתית חיובית שיש מקום להתחשב בה בנסיבות מסוימות, אך מבלי לקבוע מסמרות, נראה כי שימוש יתר במוסד זה, עשוי לשחוק את האפקטיביות שלו, ומכל מקום אין להפוך את מוסד הסולחה, לתחליף לאכיפה אפקטיבית ולהרתעה מוחשית, במיוחד בעבירות נשק.

(-) שני הנאשמים הודו בביצוע העבירות והביעו חרטה על מעשיהם. לכך יש משמעות, בין היתר משום שנחסכה העדת המתלוננים, עם כל המשתמע מכך. יצוין כי נאשם 1 הודה לפני שהוחל בשמיעת הראיות, ואילו הנאשם 2 העיד לאחר תחילת שמיעת הראיות.

(-) ביחס לנאשם 2 יש לתת משקל גם למצב הרפואי ממנו הוא סבל בעבר כפי שנטען על ידי הסנגור, אם כי

לטיעון זה לא הונח מסד מבוסס.

(-) לבסוף, התחשבתי בתקופה בה הנאשמים היו נתונים במעצר עד תום ההליכים. הנאשם 1 נתון במעצר החל מיום 5.2.2022 ועד היום; ואילו הנאשם 2 מיום 14.2.2022 ועד היום.

45. כפי שניתן להיווכח, הנתונים הקשורים בנאשמים, ובפרט בנאשם 1 מצדיקים נקיטת יד מחמירה בענישה. מנגד, גילם הצעיר של הנאשמים והעובדה כי אין לחובתם הרשעות קודמות, מובילים אותי למתן את הענישה ולמקם את העונש קרוב לרף התחתון של המתחם.

גזר הדין

46. אני מורה על חילוט הרכב מסוג טויוטה קורולה מספר רישוי 76-245-59 לטובת המדינה.

47. בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1

א. מאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 5.2.2022.

ב. מאסר על תנאי למשך 10 חודשים והתנאי כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת נשק או עבירה של ירי מנשק חם או עבירת אלימות; ואולם אם יורשע הנאשם בעבירה מעבירות אלו שהיא מסוג עוון יישא ב- 4 חודשים בלבד מתוכם.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים, עדי תביעה מס' 1 ו-3, בסכום של ₪ 7,500 לכל אחד; הפיצוי ישולם תוך 90 ימים מהיום.

הנאשם 2

א. מאסר בפועל לתקופה של 32 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 14.2.2022.

ב. מאסר על תנאי למשך 10 חודשים והתנאי כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת נשק או

עבירה של ירי מנשק חם או עבירת אלימות; ואולם אם יורשע הנאשם בעבירה מעבירות אלו שהיא מסוג עוון יישא ב- 4 חודשים בלבד מתוכם.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים, עדי תביעה מס' 1 ו-3, בסך של 3,500 ₪ לכל אחד; הפיצוי ישולם תוך 90 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ג אדר תשפ"ג, 06 מרץ 2023, במעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.